Doğan Kardeş

Sayı : 41 | 7 Ağustos 1967 Pazartesi | Fiatı : 50 Kuruş

ATEŞTOP DÜNYA TEHLİKEDE

(Devamı son sayfada)

Para biriktirme alışkanlığını elde etmek için Yapı ve Kredi Bankasının İkramiyeli Aile Cüzdanı emrinizdedir.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

M 701

(MORAN - 1496) | 46

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ

7 Ağustos 1967
Fiatı: 50 Kuruş
Yıl: 22 Cilt: 2
Sayı: 603-41

Sahibi :
KÂZIM TAŞKENT

Yazı İşleri Müdürü:
YAVUZ HERKMEN

ADRES VE TELEFON NO. LARI

Yazı İşleri: Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul ✶ Doğan Kardeş P. K. 1146 - İst. ✶ Yazı İşleri ve Abone Telefon: 27 34 54 - 55 - 56 ✶ Muhasebe Tel. : 22 00 24

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 25 TL. ✶ Altı aylık: 12,5 TL. ✶ Yurt dışı yıllık: 38 TL. ✶ Yurt dışı altı aylık: 19 TL. ✶ Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir ✶ Yapı ve Kredi Bankası'nın bütün şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

İLÂN TARİFESİ
(Siyah Beyaz)

Tam sayfa	1500 TL.
3/4 sayfa	1100 TL.
1/2 sayfa	900 TL.
1/3 sayfa	600 TL.
1/4 sayfa	500 TL.

Renk ilâveleri özel tarifeye tabidir.

BASILDIĞI YER

Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş. Basımevi - Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul

Doğan Kardeş Dergisi ve kitapları YAPI ve KREDİ BANKASI'nın kültür hizmetlerinden biridir.

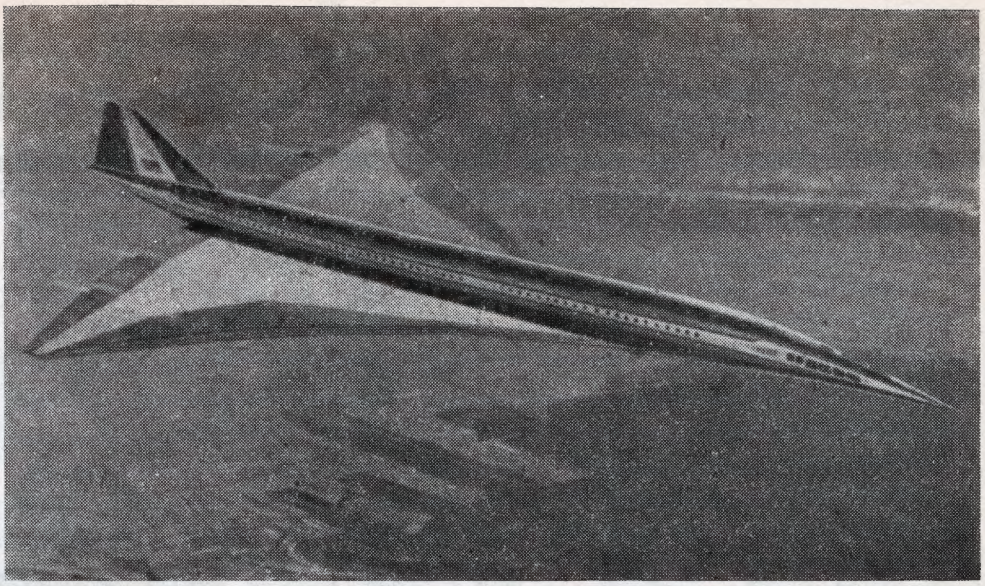

GELECEĞİN UÇAĞI — Amerika'nın en büyük uçak fabrikalarından biri olan «Lockheed Aircraft Corporation» 1974 yılında hizmete girecek «Supersonik SST» tepkili uçağının yapımına başlamıştır. Paris'ten New York'a 3 saat 15 dakikada gidecek olan bu dev uçağın hızı 3 Mak yani ses süratinin üç misli olacaktır. Fotoğraf Lockheed SST uçağının hayali bir resmini göstermektedir.

PARA BİRİKTİRME FONU MÜSABAKASI

9. TERTİP KUR'ADA KAZANANLAR

Doğan Kardeş'in kardeşleri arasında düzenlediği **«PARA BİRİKTİRME FONU MÜSABAKASI»**nın dokuzuncu tertip çekilişi yapılmış, **YAPI ve KREDİ BANKASI**'nın 500'er liralık **«İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI**'nı kazanan 10 kardeşimizin isimleri belli olmuştur.

Dokuzuncu tertip kur'a çekilişi Beyoğlu 1. Noteri Dr. Kemal Türkoğlu ile Defterdarlık Murakıbı Necdet Olgaçoğlu'nun huzurunda yapılmıştır.

Kardeşlerimizin büyük ilgi gösterdiği bu müsabakanın dokuzuncu ve son tertip kur'asında kazanan 10 talihli şunlardır:

1. **TÜRKÂN YILDIRIM:** Yenidoğan Mah. Karlı sokak No. 4, Gaziosmanpaşa — İST.
2. **BEKİR ALP:** Nişanca, Beyceğiz Fırın sokak No. 10/1, Fatih — İSTANBUL.
3. **ZEYNEP AYHAN:** Posta Kutusu 29 — ADANA.
4. **SEYHAN UZYOL:** Kulaksız Külhan sokak No. 8, Kasımpaşa — İSTANBUL.
5. **PINAR İLKKARACAN:** 1741 sokak 20 A/1, Karşıyaka — İZMİR.
6. **BELMA FİLİZÖZÜ:** Lise 2. sokak Fuat Orhan Apt. No. 2, Kat 1, Yenişehir — DİYARBAKIR.
7. **CELALETTİN KARACA:** Cıvar Mah. Eflaki Dede sokak No. 28 — KONYA.
8. **FERHAT KENTEL:** Pazarbaşı, Karamanoğlu sokak No. 82, Üsküdar — İST.
9. **BURHAN AKSÖZEK:** Köprübaşı Tekiz sokak N. 2 Kat 2/7 — ESKİŞEHİR.
10. **LEVENT AYDOĞAN:** Kurtuluş Mah. Onur sokak No. 26 — ESKİŞEHİR.

DOĞAN KARDEŞ, talihlileri tebrik ederken bütün kardeşlerine başarılar diler.

Not : 500'er liralık «İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI» kazanan 10 kardeşimiz, adlarına düzenlenen cüzdanları almak için YAPI ve KREDİ BANKASI şubelerince mektupla davet edileceklerdir.

DOĞAN KARDEŞ'İN 1001 HEDİYESİ

AÇIKLAMA ÖNÜMÜZDEKİ SAYIDA

AKDENİZ

FAKAT, ÖLEN HER DÜŞMANIN YERİNE, ÜÇÜ BEŞİ GELİYORDU

HÜCUM EDELİM... BİRLİKTE SALDIRALIM!

SENİN HESABIN TAMAM!

ŞAHİN REİS BU KALABALIKLA MÜCADELE ETMENİN UZUN SÜRECEĞİNİ ANLAMIŞTI... BİRİNİ YAKALADI..

...TÜY GİBİ KALDIRIVERDİ. VE ÖBÜRLERİNİN ÜZERİNE GÜLLE GİBİ FIRLATTI...

ŞAHİN

Yazan : **S. Künmat**

Çizen : **Özcan Eralp**

15 TURGUT REİSİ KURTARMA GÖREVİYLE PARELLİ LİMANINDA BULUNAN ŞAHİN REİS VE ARKADAŞLARI KENDİLERİNE KURULAN TUZAKTAN KURTULURLAR. AMA SARAYIN GİZLİ GEÇİTLERİNDE KARŞILARINA SCAPETTİ'NİN ADAMLARI ÇIKAR. İŞ GENE KILIÇA DÜŞMÜŞTÜR.

Hayatları su üstünde geçen Moken'lerden bir genç kız doğup büyüdüğü kayıkta.

SU ÜSTÜNDE YAŞAYANLAR

Kocaman bir köpek balığı, siyah yüzgeciyle Hint Okyanusu'nun yeşil sularını yara yara yaklaşıyor... Yol arkadaşlarım iki Malezya'lının yüzleri sakin. Köpek balıkları umurlarında değil. Ta gün doğumundan beri, Bengal körfezinin Birmanya açıklarında yol almaktayız. Yüreğim korku içinde. Yolumuza bir korsan gemisi çıkarsa işimiz bitik demektir.

★

Saatler ilerledikçe sinirlerimizin gerginliği azalır gibi oldu. Kızgın güneş, Hint Okyanusu'nun insana baygınlık getiren uyuşukluğu, külüstür motorumuzun gürültüsü... İlgi çekici hiçbir şey yok görünürlerde. Dalmışım.

Birden, Malezya'lı yol arkadaşım Perang'ın haykırışıyle yerimden sıçradım... Ufukta, tam batı yönünde bir takım kara lekeler vardı! Gemiye benzemiyordu bunlar. Olsa olsa bizim günlerdir varmak için çabaladığımız Mergui adalarıydı. Bu adalar, Birmanya'nın güney açıklarında, kıyıya paralel bir dizi meydana getirirler. Moken'ler denilen hemen hemen hiç tanımadığımız o garip yerliler, işte bu esrarengiz adaların çevresinde su üstünde yaşarlar.

★

Kocaman bir kara parçası dikiliyor karşımıza. Mergui adalarının birincisine geldik. Ay ışığında ortalık gündüz gibi. Ada, ta tepeden eteğe kadar, balta girmemiş bir ormanla örtülü. Motorumuz sustu. Demir atıyoruz. Denizin dibinden doğru korkunç bir vıyaklama yükseliyor... Kurbağa gibi ses çıkaran balıklar bunlar.

Yaman adam şu Perang. Bu çevrede uzun yıllar korsanlık yaparak yaşamış. Adaları ve yerlileri çok iyi tanıyor. Benim şaşkınlığıma gülerek:

«Birkaç saat burada bekliyeceğiz,» dedi. «Moken'lere yaklaşmanın en iyi yolu, onları gün doğar doğmaz ada da kıstırmak... O saatte tatlı su bulmak için karaya çıkarlar da...»

★

Üç gün geçti aradan. Hâlâ bir tek Mokene raslamadık. Ama gene de, Moken'lerin uğrayabileceği tatlı su kaynaklarına şafak vakti ulaşabilmek için, geceleri de yolumuza devam ediyoruz. İlerde bir koy var. Perang orada tatlı su bulabileceğimizi söylüyor. Eğer şans yüzümüze gülerse...

★

Motor burnu dolaşıyor... ansızın yerimden sıçrıyorum... Koyda birbirine bağlı sekiz Moken kayığı. Âdeta bir yüzer koy... Motorumuzun gürültüsünü daha önce duymuş olmalılar ki, kadın erkek, çoluk çocuk, hep birlikte suya atlıyorlar... Kıyıya çıkacaklar.

Onlar kaçadursun, biz yüzer evlere yaklaşıyoruz... Tek kişi kalmamış içlerinde. Ben de suya atlıyorum. Kıyıya çıkıp onlarla konuşacağım!..

Kumsala varınca arkalarından Malezya diliyle haykırıyorum:

«Sudara, Sudara, dostum, kardeşim!..»

Moken'ler ormana daldılar. Ben de peşlerinden... Hayret! Tek başıma kaldım. Ortalıkta kimsecikler yok.

Ümidim kırılmış, motora dönüyorum. Benim iki Malezya'lı ordalar... Perang'a hemen motoru alıp ortadan kaybolmalarını, ancak öğleden sonra dönmelerini söylüyorum.

İşte, bu düşman kumsalda tek başımayım. Bekliyeceğim; bakalım ne olacak?

★

Evet, yaşlı bir Moken, çevresine kuşkulu kuşkulu bakınarak çıktı ormandan. Hiç de sandığım gibi vahşi bir görünüşü yok. Yerimden kımıldamadan sesleniyorum:

«Sudara! Sudara!»

Moken'ler öbür insanlar gibi karada değil, su üstünde, kendi özel teknelerinde doğar, yaşar ve ölürler. Malezya dilini andıran özel bir dilleri vardır. Bengal körfezindeki Mergui adalarında yaşarlar.

Moken'lere raslamak çok uzak bir ihtimaldir. Zira onlar bir yerde uzun boylu durmazlar. Hele en ufak bir motor gürültüsü duyar duymaz sıvışırlar. Nedeni de şu: Moken'ler, dursuz duraksız yolculukları boyunca topladıkları midye ve istiridye kabuklarından elde ettikleri sedefi biriktirerek, yılda bir defa, güvendikleri bir madrabaza verirler ve karşılığında, kendilerine yarar öteberi alırlar. Sedefin değeri yüksek olduğundan, bu çevre, Moken'lerin yüzer evlerini yağma etmek için fırsat kollayan korsanlarla doludur. Bu korsanlar gayet hızlı motorlarla dolaşır ve ateşli silâhlar kullanırlar.

Bir Moken kayığının yapımı: Önce bir ağaç gövdesi alınır ve bunun içi oyulur. Bu kayığın omurgasını meydana getirecektir. Sonra bu omurga üzerine bambu kamışından bir platform yapılır. Böylece hafif bir kayık meydana çıkar. ↑

Üzerimde adamı korkutabilecek hiçbir şey yok. Fotoğraf makinesi bile taşımıyorum. Ama, gene de ihtiyar çekiniyor... Malezya diliyle devam ediyorum:

«Niçin korkuyorsun benden? Yaklaşsana!»

İhtiyar Moken bir denize bakıyor, bir bana. Belli ki bütün korkuları motordan. İyi ki onu göndermişim.

İhtiyar yanıma geldi. Pek çabuk dost oluverdik. Bunu gören öbür Moken'ler de teker teker ormandan çıkarak çevremizi sardılar. Bahsi kazandım artık. Moken'lerle karşılaşmayı başardım.

★

Bir ay oluyor... Tam bir aydır, Moken'lerle birlikte yaşıyorum. Onlar nereye göçerlerse, ben de oraya. Fakat benim bu uzun misafirliğim onları telâşlandırmaya başladı. Nihayet dün akşam, düşüncelerini açıkça ortaya koydular:

«Sen buralardan gitsen iyi olur. Korsanları üzerimize çekeceksin...»

★

Bu sabah, baktım, bütün Moken kadınları ellerinde sopalar, kumsal boyunca solucan arıyorlar. Bütün kabile, bu pek tiksindiğim hayvanlarla kendisine bir ziyafet çekecek! Bunun yerine balık avlasalar olmaz mı? Hayır. Şaşılacak şey, ama, Moken'ler nedense balıktan hoşlanmıyorlar. Başlıca yiyecekleri midye, istiridye gibi kabuklu hayvanlar, deniz kestanesi ve yumuşakçalar... Bu yüzden, yemeklerini daha çok denizin çekildiği saatlerde yiyorlar.

★

Hepimiz bir sandala dolduk. Sedef avı yapmak üzere denize dalacağız.

On metre kadar dibe iniyorum. Fakat Moken çocukları beni geçiyor. Hele büyükler, on sekiz metre derinliğe kadar hiç zorluk çekmeden dalabiliyorlar...

Akşam yorgun argın dönüyoruz. Yüzer köy, sırıkların yardımıyle hareket ediyor. Evden eve geçerek konuşuyor, gelecek günler için planlar kuruyoruz. Ne var ki, Moken'ler benimle uzun uzadıya konuşmaktan kaçınıyorlar.

★

Bir sabah sessizlikten uyandım. Evet, gürültüden değil, sessizlikten. Moken'lerin her sabah bağırıp çağırarak beni uyandırmalarına öyle alışmışım ki... Meğer, gece yarısı sessizce sıvışmışlar...

★

İşte, gene benim iki Malezya'lıyle başbaşa kaldım. Demek ki Moken'lere tam bir güven aşılayamamışım...

Serüvenim devam ediyor. Bir kere daha tehlikeli bölgeden geçmek zorunda kalıyorum.

Korktuğumuz başımıza geldi. Bir korsan teknesinin ağına düştük. Adamlar bizi soyup soğana çevirdiler... Neyse ki, Malezya dilini bildiğimiz için, canımızı olsun kurtarabildik.

Fakat bu da başka bir hikâyenin konusu...

Kayığın platformunu meydana getirecek olan bambu kamışlarını yontan bir Moken ↓

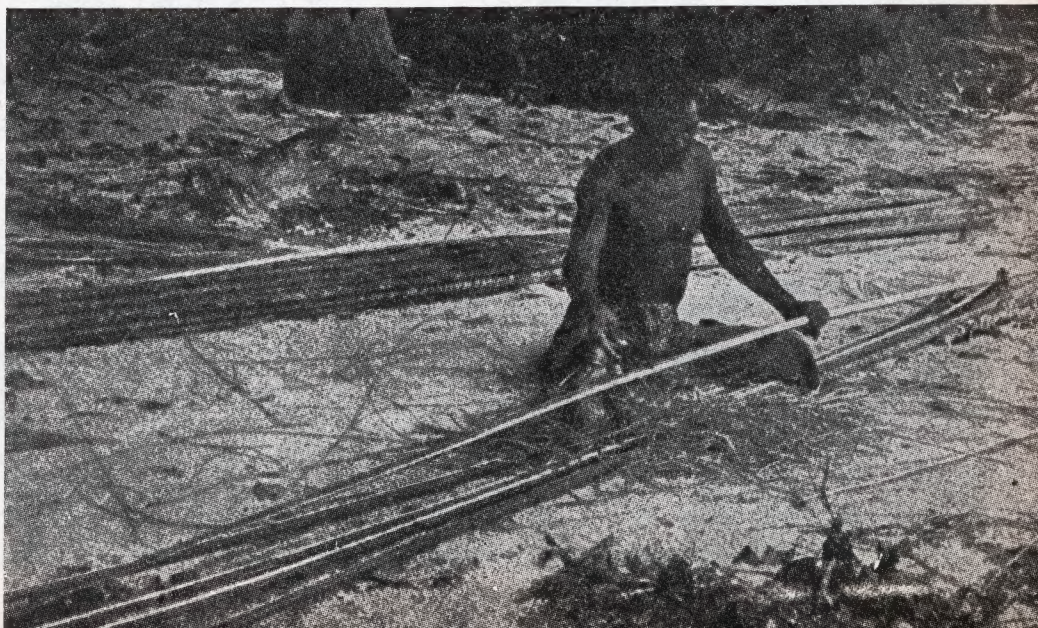

UÇAN

UÇAN ADAM'A BAKIN... YİNE BİR-KAÇ HAYDUT YAKALAMIŞ
DURMADAN KÖTÜ ADAMLARLA SAVAŞIYOR.
BU BENİM İÇİN ÇOK KOLAY.
AMA, KOLAY OLMAYAN BİR BAŞKA İŞ VAR Kİ BENİ ÇOK ÜZÜYOR... LOİS BENİM KLARK KENT'LE AYNI İNSAN OLMAMDAN ŞÜPHELENİYOR.

İSİMİ BİTİRDİĞİME GÖRE, DERHAL GAZETECİ KLARK KILIĞINA GİRİP GAZETEME DÖNMELİYİM...
ŞEF SEYYAHATTE İKEN ÇALIŞMA ODASINI TOPLAMAMI RİCA ETMİŞTİ... ŞUNU BUGÜN YAPAYIM BARİ. O NE? BİR BANT. ÜZERİNDE "ÖLDÜĞÜM ZAMAN TEYPTE DİNLENMEK ÜZERE" YAZIYOR.
ÜZERİNDE DE "UÇAN ADAM" İMZASI VAR... HERHALDE BU BANT ONUN KİMLİĞİNİ AÇIKLAMAYA YARAYACAK...

HEY LOİS NE YAPIYORSUN?
ŞUNU TEYPE TAKAYIM, SONRA SÖYLERİM.
LOİS, JİMMİ'YE ANLATIR...
BENCE VAZGEÇ BU İŞTEN. BU SENİN YAPTIĞIN İYİ BİRŞEY DEĞİL!..
İMKÂNI YOK, VAZ GEÇMEM! YILLARDIR, UÇAN ADAM'IN KİM OLDUĞUNU MERAK EDİYORUM...
O SIRADA KLARK KENT BÜROYA GİRİYORDU...
BEN UÇAN ADAM'IM. ŞU ANDA ÖLMÜŞ OLDUĞUMA GÖRE, KİMLİĞİMİ AÇIKLAYABİLİRİM.
AMAN ALLAHIM!.. BEŞ SENE ÖNCE PERRİ'NİN KASASINA KİLİTLETTİĞİM BANT... BEN ÖLDÜKTEN SONRA DİNLENSİN DİYE BIRAKMIŞTIM.

"YILLARDIR UÇAN ADAM'IN KİM OLDUĞU MERAK EDİLİR, DURUR...")
BENİ BURADA GÖRÜRLERSE, BANTI DİNLEMELERİNE MÂNİ OLAMAM, ŞÜPHE EDERLER. DERHAL UÇAN ADAM OLMALIYIM...
"ÇOCUKLUĞUMDAN BERİ BU SIRRI GAYET İYİ SAKLADIM... KRİPTON GEZEGENİNDE İKEN İSMİM KAL-EL İDİ. DÜNYA'DA YAŞARKEN TAŞIDIĞIM İSİM İSE...
LOİS, TEYPİ NİÇİN KAPADIN?
BELKİ APTALLIK EDİYORUM AMA YAPAMIYACAĞIM!
KLİKK!
ONUN KİM OLDUĞUNU BÖYLE HIRSIZ GİBİ DEĞİL DE KENDİ ZEKÂMLA ÖĞRENMEK İSTİYORUM.
UÇAN ADAM!
AFERİN LOİS... MADEM Kİ ZEKÂNA GÜVENİYORSUN SANA BU FIRSATI VERECEĞİM

ADAM

1 DOĞAN KARDEŞ'İN İLK SAYILARINDA UÇAN ADAM'-IN BİRBİRİNDEN GÜZEL BİRÇOK MACERASINI OKUDUNUZ. UÇAN ADAM'I BU SAYIDAN İTİBAREN TEK-RAR ARAMIZDA GÖRÜYORUZ.

3 soru cevap

B- GÖZLERİ DAİMA ŞAŞI OLAN VE DİLİNİ UZATARAK AVINI YAKALAYAN BU HAYVANIN ADI NEDİR?
1- BUKALEMUN
2- KERTENKELE
3- TİMSAH

C- AKARSULAR YUMUŞAK KAYALARI KEMİRDİKTEN SONRA KALAN VE DERİ BACALARI DİYE ADLANDIRILAN DİRENÇLİ KISIMLAR YURDUMUZUN EN ÇOK NERELERİNDE BULUNUR?
1- ÜRGÜP - GÖREME
2- PAMUKKALE
3- MARAŞ

A- XVI YÜZYILDA KANADA'YI BULAN BU FRANSIZ KÂŞİFİN ADI NEDİR?
1- MAGELLAN
2- VASCO DA GAMA
3- JACQUES CARTIER

CEVAPLAR: A3 B1 C1

PAPAĞAN

Ali'nin geveze mi geveze bir papağanı vardı. Kuş, sahibinin adını iyice bellemişti. İkide bir «Ali... Ali...» diye bağırırdı. Ali bir gün oyuna dalıp derslerine boş verdi. Bir aralık odaya giren babası çocuğunun boş durduğunu görünce sordu:

— «Söyle bakayım, niçin dersine çalışmıyorsun?»

— «Kitabımın sayfaları yırtılmış babacığım.»

— «Kim yırtmış?»

Ali: «Bilmiyorum» diye cevap verecekti ki, tam o sırada papağanın sesi duyuldu:

— «Ali... Ali...»

GARİP ama GERÇEK

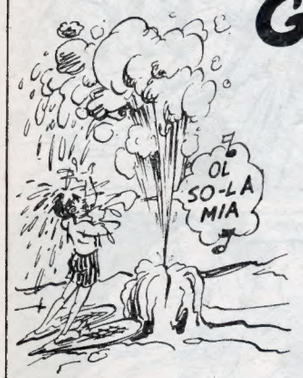

GEYSER

İZLANDA'DA GEYSER'LERDEN ÇIKAN SICAK SU, REYKJAVİK ŞEHRİNİ ISITMAYA YARAMAKTADIR.

BALIK VE AV

ROMALI'LAR ÇAĞINDAN, YANİ 2000 YIL ÖNCESİNDEN BERİ BALIK VE VAHŞİ HAYVAN AVI İÇİN İNSANLAR BAZI KURALLARA UYMAK ZORUNDA KALMIŞLARDIR. VAHŞİ HAYVAN VE BALIKLAR KİMSENİN MALI OLAMAZ. ANCAK ONLARI İLK ELE GEÇİREN SAHİP OLABİLİR.

ROMALI'LAR NEHİR VE DENİZLERDE BALIK AVLAYANLARA HİÇBİR ŞEKİLDE ENGEL OLMAZLARDI.

KIŞ UYKUSUNA

YATAN HAYVANLAR BU SÜRE İÇİNDE, UYANIK BULUNDUKLARI DEVREDE DÖRT GÜNDE HARCADIKLARI ENERJİYİ HARCARLAR.

7 YANLIŞ

İrfan Küt ile Fevzi Smaç ikilisi finali oynuyorlardı. Son seti almaları için bir sayı yapmaları yetecekti. Ama Fevzi Smaç, öyle bir smaç çekti ki top ikiye bölündü. Bir parçası rakip sahaya, öteki de kendi sahalarına düştü.

Hakem bu durumda ne yapacağını şaşırdı. Tartışmalar uzadı gitti. Biz en iyisi, 2. resimdeki 7 yanlışı bulmaya çalışıp oyunumuza devam edelim.

★

DEĞİŞİKLİKLER: 1) Fevzi Smaç'ın sağ ayakkabısının bağı gösterilmiş, (2) Kolunda saat var, (3) Şortunun sol paçasındaki pli fazla, (4) alnına düşen saç daha çok ve (5) sol elinin parmakları daha kısa. 6) Arkadaki saha müşahidinin gömlek yakası daha oyuk. 7) İrfan Küt'ün şortunun sol paçası daha uzun.

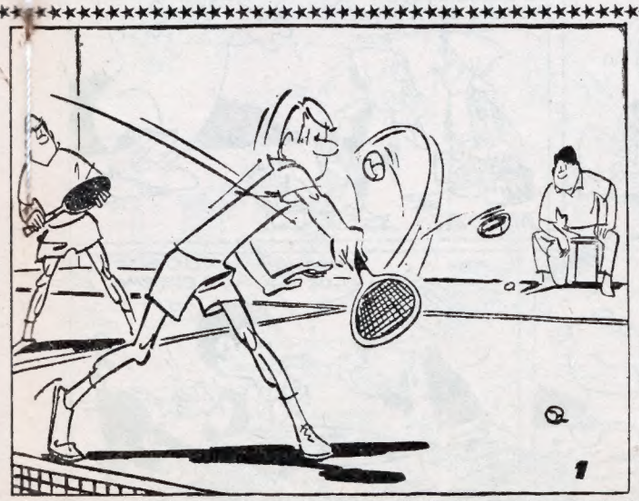

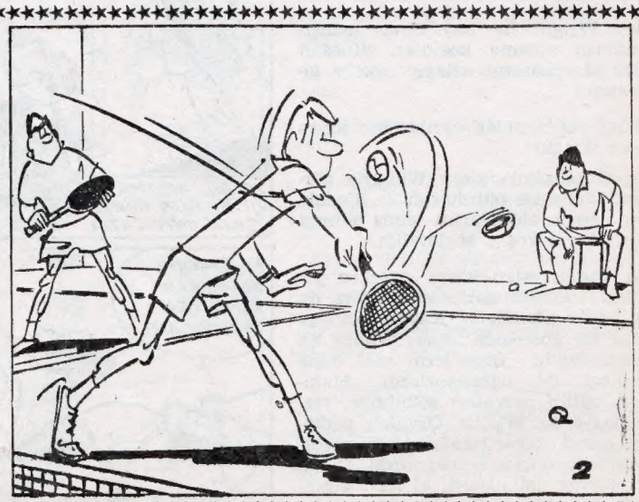

KANATLANAN ÇOCUKLAR

Yazan A. STEVENSON
Çeviren: F. ARIT

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ

Doğan Kardeş'in bu yeni romanı 1903 yılında havadan daha ağır bir makineyle uçmayı başaran Wilbur ve Orville Wright'ın serüven dolu hayatlarını anlatmaktadır. Bir roman kadar çekici olan bu gerçek hayat hikâyesi sizleri yepyeni ufuklara götüreceği kesin olarak söylenebilir.

Amerika'nın Ohio Eyâletindeki Dayton şehrinde Wright adında bir karı koca otururdu... Bunların dördü erkek, biri kız olmak üzere beş çocukları vardı...

— 1 —

1876 yılı güzü idi. Ana okuluna başlayacak olan Orville Wright, komşuları Edward Sines ile annesinin gelmelerini bekliyordu. Edward yalnız geldi. Annesinin işi çıkmıştı. Yeni dikiş makinesini getireceklerdi. Onu bekliyordu.

Bayan Susan Wright, çocukları Reuchlin ya da Lorin'in götürmelerini istedi. Fakat onlar da okula geç kaldıklarını ileri sürerek koşa koşa evden çıktılar. Wilbur'un acelesi yoktu. Orville ile Edward'ı götürmeye razı oldu.

Wright'lar Amerika'nın Ohio eyaletindeki Dayton şehrinde otururlardı. Evleri Hawthorn Sokağı'nda idi. Dördü erkek, biri kız olmak üzere beş kardeştiler. En büyükleri Reuchlin on altı, Lorin on dört, Wilbur dokuz, Orville beş, kız olan Katherine de iki yaşındaydı. Babaları Bay Milton Wright rahiplik yapardı.

Çocuklar yola çıktıktan bir saat sonra okulun kapıcısı Wright'larla Sines'lerin evlerine uğrayarak öğretmenin merak ettiğini, çocukların neden okula gelmediklerini sorduğunu söyledi.

Wright'lar ve Sines'ler şaşırdılar. Acaba ne olmuştu? Wilbur yarı yolda onlardan ayrılmıştı da çocuklar yanlış bir yere mi gitmişlerdi? Yolu izleyeceklerine sola mı sapmışlardı? Soldaki sokak ırmağa giderdi. Eğer ırmağa gittilerse ıslak kayalardan suya düşmeleri işten bile değildi.

Bay Wright ile Bay Sines hemen Sineslerin ahırına koştular. Sines'in küçük at arabasına atlayıp ırmağa gideceklerdi.

Onlar yanlarından ayrıldıktan sonra Bayan Wright:

— «Önce okula gidip Wilbur'u görselerdi daha iyi olurdu» dedi. «Çocukların nerede olduklarını onun bilmesi lâzım. Haydi koşup söyleyelim.»

İki kadın, eşleri ahıra girerken yetiştiler. Oradaki garip manzarayı da aynı anda gördüler. Kayıp çocuklar ahırın bir köşesinde idiler. Wilbur da yanlarındaydı. Sines'lerin eski dikiş makinesi ile uğraşıyorlardı. Makinenin bütün parçaları sökülmüş, yerde duruyordu. Wilbur, Orville'e pedalların nasıl çıkarılacağını gösteriyor, Edward da onları seyrediyordu. O kadar işlerine dalmışlardı ki içeri girenleri farketmediler. Bay Wright:

— «Ne yapıyorsunuz burada?» diye sorunca irkilerek sıçradılar. Wilbur telâşlı telâşlı konuştu:

— «Biz geleli çok olmadı. Edward dikiş makinesini söküp takabileceğime inanmadı da... Okula geç kalmadık değil mi?»

Bayan Wright:

— «Saat on» dedi. «Sizi arıyoruz.»

Wilbur şaşırdı:

— «On mu?»

— «Haydi durmayın. Doğru okula.»

— «Dikiş makinesinin parçalarını yerine takayım da...»

Bayan Sines:

— «Başka zaman takarsın Wilbur» dedi.

Wilbur diretti:

— «Ne olur şimdi takayım. Okula geç kaldık zaten. Geç kalanlara çok kızıyor öğretmen.»

Bayan Wright sert bir sesle çıkıştı:

— «Kitaparını al ve hemen okula git Wilbur. Edward'la Orville'i biz götürürüz.»

Wilbur tereddüt ediyordu:

— «Öğretmene ne diyeyim peki?»

— «Doğruyu söyle.»

— «Peki efendim.»

Wilbur kitaplarını aldı. Koşarak ahırdan çıktı. Orville:

— «Ben Ana okuluna gitmek istemiyorum» diye sızlandı. «Dikiş makinesi ile oynayacağım.»

Çocuklar o kadar işlerine dalmışlardı ki içeri girenleri farketmediler...

Edward:

— «Ben de» dedi.

Anneleri onların ellerinden tutarak okula götürdüler. Yolda Bayan Sines:

— «Çocuklarınızın el işlerine meraklı olmaları güzel birşey Bayan Wright» dedi. «Geçenlerde Reuchlin ile Lorin büyük bir el arabası yapıyorlardı.»

Bayan Wright gülümsedi:

— «Wilbur da bu hafta hep kavallarla uğraştı. Hem hepimize çaldırdı. Hattâ Katherine'e bile çaldırmaya uğraştı.»

Bayan Sines sordu:

— «O da çaldı mı yoksa?»

— «Hayır fakat denedi. Wright olur da denemez mi hiç?»

— «Tabiî bu arada birçok şeyleri de kırıyorlar muhakkak.»

« Kırdıkları kendi oyuncakları.»

— «Kızmaz mısınız?»

Bayan Wright gülümsedi:

— «Hayır. Ne ben kızarım, ne de babaları. Onların yaratılışı bu. Birşeyin nasıl yapıldığını öğrenemezlerse rahatları kaçıyor. Babam da öyleydi. Çocuklar büyükbabalarına çekmişler.»

— «Yanız duyduğuma göre babanız Mr. Koerner bozmaz, yaparmış. Amerika'nın en usta araba yapıcısıymış.»

— «Doğru. Fakat bu ünü nasıl kazandı biliyor musunuz? Eski arabaları söküp nasıl yapıldıklarını inceleye inceleye.»

— «Hepsi böyle midir çocuklarınızın?»

— «Özellikle Wilbur ve Orville böyledir.»

— «Wilbur dikiş makinesinin parçalarını yerli yerine takabilecek mi dersiniz?»

Bayan Wright güvenle cevap verdi:

— «Hiç şüpheniz olmasın.»

O gece Bayan Sines eşi ile konuşurken şöyle diyordu:

— «Bugün Wilbur'u dikiş makinesinin parçalarını biraraya getirirken seyrettim. Şaşırdım kaldım. Küçük Orville bile işi biliyor. Gerekli parçayı her seferinde ağabeysine o verdi.»

(Devam var)

YILDIRIM

21 EMNİYET MERKEZ BÜROSUNA EGON ZOM ADINDA YENİ BİR MEMUR GELİR. YILDIRIM BİR GECE ONU İKİ KIZ ARKADAŞIYLA BİR EĞLENCE YERİNE GÖTÜRÜR.

CAROL'UN GETİRECEĞİ ARKADAŞ EN AŞAĞI KENDİ KADAR GÜZELDİR. BUNA EMİN OL DOSTUM.

Castaways

PİTS'LE EGON TANIŞIRLAR.

ÇOK MEMNUN OLDUM.

BEN DE SİZİNLE HOŞ BİR GECE GEÇİRECEĞİM İÇİN MEMNUNUM...

EMNİYET HAVA MEYDANINDA...

BİR EMİR ALDIM...YENİ AJAN EGON ZOM BİR UÇAK HAZIRLAMAMIZI İSTİYOR. GECE YARISI UÇACAKMIŞ.

EĞER YARIN BOŞSAN EGON, SENİ TENİSE GÖTÜREYİM. NE DERSİN?

ÇOK TEŞEKKÜR... AMA MAALESEF...

AMA EGON...

İSRAR ETME PİTS... EGON'UN GÖZLERİ RAHATSIZ. FAZLA IŞIKTA DURAMAZMIŞ.

O GECE BOLBOL DANS EDİP EYLENDİLER.

DERKEN, GECE YARISINA DOĞRU....

O... SAAT 12 YE GELİYOR. İSTERSEN SENİ EVE BIRAKAYIM, PİTS.

SİZ GİDİN, BİZ BİRAZ DAHA OTURACAĞIZ.

SONRA

BU AKŞAM İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR.

UNUTMA EGON, YARIN BOŞUM. EĞER İSTERSEN..

BAYAN PİTS... ACELE BİR TELGRAF!

O ALLAH'IM, NE FELAKET.

PİTS... NE OLUYOR?

KARDEŞİM PETER...OKYANUSTAKİ BİR ADADA ARKEOLOJİK ARAŞTIRMALAR YAPIYORDU. BİRDEN KAYBOLMUŞ!..

DUCİ ADASINDA KAYBOLMUŞ! İYİ Kİ UÇAĞI HAZIRLAMALARINI SÖYLEMİŞTİM!

© 1967 by NAT'L News Syn., Inc. of America

KAPTAN

PİTS... SANA BİR YARDIMIM DOKUNABİLİR Mİ ACABA?
TEŞEKKÜR EDERİM... ÇOK ÜZGÜNÜM... BİRAZ YALNIZ KALMAK İSTİYORUM.

BİRAZ SONRA HAVA ALANINDA..
BAY EGON ZOM. UÇAĞINIZ UÇUŞA HAZIR. İSTEDİĞİNİZ ZAMAN ALABİLİRSİNİZ.

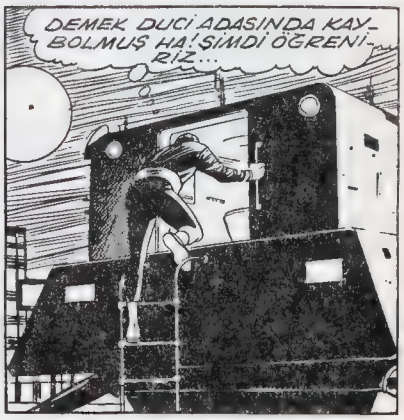
DEMEK DUCİ ADASINDA KAYBOLMUŞ HA! ŞİMDİ ÖĞRENİRİZ...

EGON'UN UÇAĞI SON SÜRATLE OKYANUSUN ÜZERİNDE YOL ALIYORDU

BİRAZ SONRA BİR ADAYA İNMEYE BAŞLADI...

ADANIN ÜZERİNDEKİ SÖNÜK BİR YANAR DAĞIN AĞZINDAN İÇERİ GİRDİ...

BU YANARDAĞIN İÇİNDE NE VARDI ACABA?

EGON ZOM'UN UÇAĞI YANARDAĞIN AĞZINDAN İÇERİ YAVAŞ YAVAŞ SÜZÜLDÜ...

NİHAYET YERE İNDİ.
ADIM EGON ZOM. GÖREVİMDEN DÖNÜYORUM.
TAMAM. GEÇEBİLİRSİNİZ

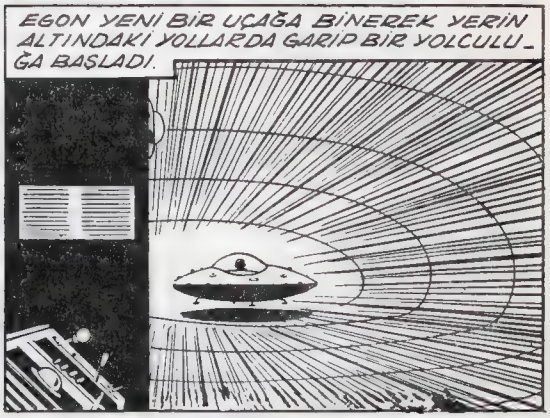
EGON YENİ BİR UÇAĞA BİNEREK YERİN ALTINDAKİ YOLLARDA GARİP BİR YOLCULUĞA BAŞLADI.

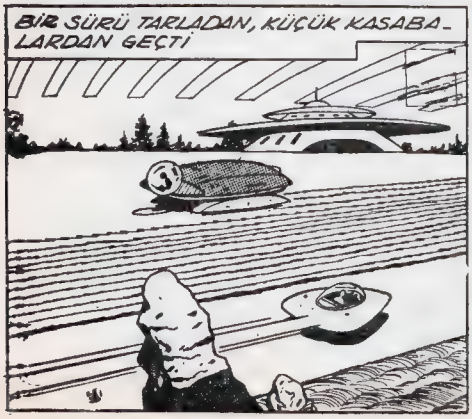
BİR SÜRÜ TARLADAN, KÜÇÜK KASABALARDAN GEÇTİ

NEHİRLER, TEPELER, ÇAĞLAYANLAR AŞTI

BU ORMANI GEÇERKEN UÇAĞI BİRAZ YERDEN KALDIRMALI
ARKASI VAR

MOBY DİCK'İN SONU

Savurduğum zıpkın tam bir isabetle canavarın kalbine girmiş, denizin yüzünü bir kırmızılık kaplamıştı... Vurduğum balinanın bütün denizcileri titreten Moby Dick olduğunu sonradan öğrendim...

Ben bir denizci ailesinin küçük çocuğuyum. Babam balina gemilerinde kamarottu. Ağabeyim ise balina zıpkıncısı. Ben de ağabeyim gibi olmak istiyordum.

O sıralarda, balina endüstrisi merkezine 15 kilometre uzaklıktaki New Bedford'da oturuyorduk.

Ben yürümeyi öğrenir öğrenmez kendimi sokakta buldum. Mahallemizin çocuklarıyle birlikte zıpkıncılık oynamaya başladım. İçimizden biri şapkasını yere koyardı. Hepimiz ona nişan alıp cirit atardık. Bu oyun, bizim için balina avcılığında ilk talim yerine geçti.

Balinalar üzerine yüzlerce hikâye ve olay dinlemiştim. Bunlar, aklımızın alamıyacağı kadar büyük deniz canavarları imiş. Avcılarını yanıltmakta pek hünerliymişler. Hele içlerinde bir cinsleri varmış ki, vücutlarının her kısmı ayrı ayrı dövüşürmüş. Kocaman kafaları ayrı, çeneleri ayrı, gövdeleri ayrı, kuyrukları ayrı savaşırmış. Tıpkı yedi başlı bir dev gibi... Ağızları açılınca, oda büyüklüğünde bir boşluk meydana gelirmiş. İnsan bu boşluğa bir girmeyegörsün, sandalıyla birlikte pestil gibi olurmuş. Onun bir kuyruk vuruşu, koskoca motorların altını üstüne getirirmiş...

Fakat balinaların en tehlikelisi, beyaz benekli olanı imiş. Şöyle hafifçe bir dokunuşla, zıpkıncıyı sandalından düşürüverirmiş.

Babam ve arkadaşları bir keresinde gözleriyle görmüşler; beyaz benekli bir balina, tepesinden sular fışkırtarak, sandala doğru geliyormuş. Zıpkıncı da, elinde zıpkın, sandalın baş tarafında bekliyormuş. Babamla arkadaşları bir de bakmışlar ki, zıpkıncı bir anda kayıplara karışmış!.. Zavallıcığın yalnızca şapkası, sandalın içine düşmüş. Karısına da hâtıra olarak ancak bu şapkayı verebilmişler.

On beş yaşına geldiğim zaman, babam beni «Pearl Nelson» adlı balina gemisine verdi. Geminin ilk seferinde, tam üç yıl süren uzun bir yolculuk yaptım. Kazancım çok azdı, ama, rütbem kamarotluğa yükselmişti. Oradan ayrılıp «Platina» gemisine girdim. Girerken de geminin kaptanı Mc Kenzie'ye şunları söyledim:

— «Kaptan, ben artık kamarotluk değil, zıpkıncılık yapmak istiyorum!»

Bu dileğime kaptan:

— «Canım, sen hele kamarot olarak bir başla da, sonra bir şey düşünürüz...» diye karşılıkta bulundu.

Ertesi gün denize açıldık. Güney Amerika kıyılarına doğru bir rota tuttuk. Sonra gitgide daha aşağılara indik. Balinaların en bol olduğu bölgeye gelmiştik...

Ufukta bir balina görünür görünmez, sandalları denize indiriyor, zıpkıncılar vaziyet alıyorlardı.

İlk rasladığımız balinayı nişanlayan zıpkıncının gayreti boşa gitti. Dev hayvan, gayet rahat gemimizin yanından kayıp uzaklarda gözden kayboldu. Kaptan bu başarısızlığa çok kızmış olmalı ki, öfke dolu bir sesle beni çağırdı:

— «Hazır ol, delikanlı, gelecek sefer zıpkını sen alacaksın!.. Yalnız, gözlerini dört aç. Balinayı vuramazsan, seni tuttuğum gibi denizin ortasına fırlatırım!»

Tam bir hafta boşuna dolaştık. Sonra ansızın, bir değil, iki ize birden rasladık. Sandallar çarçabuk denize indirildi. Ben hemen ilk sandala atladım. Baş tarafa geçtim. Elimde, ucu jilet gibi keskin demir zıpkını sımsıkı tutuyordum. İlerde iki balina yanyana gidiyordu!

Sandalımız ikisinin arasına girdi. Ben, zıpkını kaldırmış, vurmak üzere tetikte bekliyordum. Solda giden balina, su yüzünden birkaç karış aşağıda gidiyordu. Yeşilimsi sırtını gayet iyi seçiyordum. Avımı iyice gözüme kestirdim ve var gücümle mızrağımı savurdum. O anda heyecandan ne halde olduğumu tahmin edersiniz... Fakat, kazanmıştım. Bunca yıllık zıpkıncıların yapamadığını ben başarmıştım. Koca hayvan, çırpınışlar içinde teslim oluyordu...

Gemiye sağ salim ve alnım açık döndüm. Neticeden çok memnun olan kaptan, bundan böyle bütün balinaları benim avlıyacağımı bildirdi.

1902 yılı yazının ilk günleriydi. Asor adalarının batısına doğru dümen kırdık. Yine hepimiz pür dikkat, ufku gözlüyorduk. Bir ara, dümenci Adrev'in gür sesini duyduk:

— «Balinalar!.. Balinalar!..»

Hemen sandalları indirdik. Artık eskisi gibi heyecanlı değildim. Ne de olsa alışmıştım. Balinaya iyice yaklaştığımız sırada, ön direkteki gözcü haykırdı:

— «Dikkatli olun! Beyaz balina bu!»

Baş tarafta, zıpkın elimde bekliyordum. Balina otuz metre kadar yaklaşınca, zıpkını hızla salladım. Neye uğradığını farkedemiyen canavar, hemen denizin derinliklerine daldı. Şimdi içimizi müthiş bir korku almıştı. Ya balina altımızdan çıkarak sandalımızı parça parça ederse!.. Her ihtimale karşı, halatı sonuna kadar salıverdik.

Derken, denizin yüzünü bir kırmızılık kapladı. Meğer benim zıpkın, tam bir isabetle, canavarın kalbine girmiş!..

Bana daha sonra söylediklerine göre, bu balina, bütün denizcileri titreten, ünlü deniz canavarı Moby Dick imiş... Tam elli yıldır, okyanusları kasıp kavurmuş. Adı etrafında, gemiciler bir yığın efsane uydurmuşlar. Hattâ filmi bile çevrilmiş...

Baş tarafta, zıpkın elimde bekliyordum. Balina yaklaşınca zıpkını hızla salladım. ←

SUAT YILMAZ: Karagümrük, Melek Hoca Cad. No. 17, Fatih — İSTANBUL. **(17 yaşında öğrenci. Spor ve müzikten hoşlanıyor. Her konusuyle ilgileniyor.)**

CEM SOYDAN: Bozkurt Cad. No. 24 Feriköy — İSTANBUL. **(17 yaşında. Resim yapmayı, hafif Batı müziğini seviyor. Akvaryum balığı yetiştiriyor.)**

KORAY OSKAY: 442 sokak No. 129/A İZMİR. **(14 yaşında. İngilizce biliyor. Pul, kartpostal biriktiriyor.)**

ADNAN ÖZCAN: Dışkapı, Altındağ Belediyesi karşısı No. 52 — ANKARA. **(Lise öğrencisi.** Şiir yazmayı, kitap okumayı ve seyahat etmeyi seviyor.)

GÜRKAN ÇELENSÜ : 6. Cad. No. 50/6, Bahçelievler — ANKARA. **(İspanyolca biliyor. Hafif Batı müziğine ve her türlü koleksiyona meraklı var.)**

AHMET ODABAŞI : Koşuyolu Cad. Banka evleri No. 35/5, Kadıköy — İSTANBUL. **(15 yaşında öğrenci. Çeşitli merakları arasında müzik ve spor başta geliyor. Kibrit ve sigara kutusu ile kartpostal koleksiyonu var)**

RAHMİ GÜRSOY : Belediye altı No. 146, Gölbaşı — ADIYAMAN. **(Her konuyla ilgileniyor.)**

GÜROL İNANÇ : Emek Oteli, Ordu Bulvarı — AFYON. **(17 yaşında. Kartpostal biriktirmeye ve kitap okumaya çok meraklı.)**

ŞAFAK KARA: Havacılar sitesi B. 6, No. 79, Basınköy — İSTANBUL. **(15 yaşında öğrenci. Pul, spor ve Batı müziği ile ilgileniyor.)**

MEHMET AVCI: İkinci Karantina 238 sokak, No. 16/A — İZMİR. **(16 yaşında sporu, özellikle futbolu seviyor.)**

FUAD YÜCEER: İskenderpaşa Mah. Aile Sokak No. 4. Gün Rpt. Kat. 2, Fatih — İSTANBUL. **(Pul ve kartpostal koleksiyonu var. Batı müziğini seviyor.)**

BUHAR MOTORUNU GELİŞTİREN MUCİT

James WATT

Hayatı ve teknik alandaki çalışmaları

1

İskoçya'nın Greenock şehrinde James Watt adında bir çocuk yaşardı. Babası gemiciydi. Bir gün evlerindeki ocağın üstünde kaynayan çaydanlığın kapağının oynadığını gördü. Bilim tarihi ünlü mucidin ilk defa buhar gücünden yaralanmayı bu tecrübe üzerine düşündüğünü yazar.

James Watt zayıf bünyeli bir çocuktu. Okula bile doğru dürüst devam edemiyordu. 1736'da doğdu, 1819'da öldü. Okula gidemediği için okuyup yazmayı ve aritmetiği anne ve babasının yardımıyla öğrendi. Genellikle geceleri çalışırdı. Matematikte üstün başarı gösterince ona özel ders aldırdılar.

Yaradılıştan mahcup bir çocuktu. Ama matematikte ün yapmak amacındaydı. Bunun için bütün iradesini kullanıyordu. 19 yaşında evden ayrılıp iş bulmak için atla Edinburgh şehrine gitti. Cebinde çok az parası, çıkınında da bir miktar yiyeceği vardı. Ama ne yazık ki iş bulamadı.

Bu durumda eve geri dönmekten başka çare yoktu. Ama James Watt bunu yapacak insan değildi. Bir arkadaşıyle 600 kilometreyi at sırtında katederek Londra'ya vardı. Orada istediğini bulacağını umuyordu.

Londra'nın binalarını, ve kalabalığını görünce ümidi arttı.

Ama Londra'da da talih yüzüne gülmedi. Ancak uzun süre araştırdıktan sonra öğrenmek istediği meslekle ilgili bir iş bulabildi. Günde 10 saat çalışıyordu. İşi de çok ağırdı. Meslek öğrenen çırak durumunda olduğu için ücret de vermiyorlardı. Çok zaman aç kaldığı oluyordu.

Londra'daki hayat gençler için tehlikelerle doluydu. Paraylа tutulmuş kimseler sokaklarda başıboş dolaşan gençleri yakalayıp zorla donanmaya yazdırıyorlardı. James Watt mesleğinde ilerlemek, bilim ve matematik çalışmalarını geliştirmek istiyordu. Bu imkânları kaybetmemek için yalnız dolaşmıyor, hele geceleri hiç sokağa çıkmıyordu.

Londra'da büyük başarı gösterdi. Bir yıl sonra İskoçya'ya döndü. Glaskow Üniversitesi'nin Matematik bölümünde bir iş buldu. Görevi bu bölüm için gerekli ders araçlarını yapmaktı.

Atelyesi Profesörleri sık sık uğradıkları bir yer haline geldi. Bilgi ve zekâsını bütün hepsi çok takdir ediyordu.

Daha sonra James Watt Glaskow'da bir dükkân açtı. Burada birtakım araçlarla keman, flüt, gitar gibi müzik âletleri de yapıyordu. Hattâ şehrin kilisesi için bir de org yaptı. Buna rağmen aklı hep buhar gücündeydi. Buhar motorunu geliştirmek istiyordu.

(Devamı var)

OKUYUCU KÖŞESİ

COĞRAFYA

Benim en sevdiğim derstir coğrafya,
Dünyayı öğretir bana.
Amazon, Mississippi nerde?
Süveyş kanalı Kızıldeniz'in bittiği yerde,
Eskimolar nerede otururlar?
Alpler İtalya ile Fransa'yı bağlar.
Obi, Yenisey, Lena
Üçü de Asya'da...
Japonya'nın başşehri ne?
Stokholm ise İsveç'te..

GÜLNUR UNAN
(Aydın Lisesi Orta Kısım öğrencisi)

★

GÜLNUR UNAN

YAZ MEVSİMİ

Bayılırım ben yaza,
Yaz olunca
Bol bol tatil yaparız,
Oynarız, zıplarız...

Yaz meyvaları
Üzümü, ayvası, narı...
Yazı bu kadar sevdiğim için
Darılmasın kış bana...

FÜSUN MUTAF
(Ankara Koleji İlk Kısım 3/A öğrencisi)

★

FÜSUN MUTAF

KUZUM

Pamuk gibi bir kuzum var,
Bütün gün çayırda oynar;
Pamuk kuzum, gel yanıma,
Seveyim seni doya doya...

Pamuk kuzum büyüdü,
Kocaman bir koyun oldu,
Bir bahar sabahında
Bir tane pamuk kuzu doğurdu...

GÜL AKKAYA

★

GÜL AKKAYA

KARDEŞİM

Kahverengi gözleri,
İpek gibi saçları
Erkek erkek sözleri,
Çatıktır hep kaşları...

Kardeşimi severim,
Hep onunla gezerim,
Canı bir şey isterse,
Gözlerinden sezerim.

SİBEL METİN — İzmir

SİBEL METİN

YILDIZLAR

Beyaz beyaz inciler
Karanlık gecelerde
Gökyüzünü yaldızlar...

Kimi duran yıldızdır,
Kimi gezen yıldızdır,
Geceleyin gökyüzünde
Hepsi pırıl pırıldır...

DENİZ EZİLMEZ
(Mehmet Akif Deneme İlkokulu 5/F öğrencisi - İSTANBUL)

BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI'NIN İLK ELEMESİNDE BEĞENİLEN ŞİİRLER

Büyük Şiir Yarışması'nın ilk elemesinde, yazı kurulumuzun yarışmaya girebilecek değerde bulduğu şiirlerden bazılarını bu sütunda yayımlıyoruz. Yarışma sonunda derece alacak şiirler, ilk elemeyi kazanan şiirler arasından seçilecektir.

★

GÜNEŞ İLE KENTİN ÖYKÜSÜ

Bir güneş vardı kentin
birinde,
Sıcak, sıcacıktı...
Kentin soğuk insanlarını
ısıtır,
Kızdığı zaman terletirdi.
Günün birinde fazla sıkıldı
kentinden
Ve kentin fazla soğuk
insanlarından,
Elveda deyip yolculuğa çıktı.
Kentin fazla soğuk insanları
arasından
Üzgün, mahzun, baktı... baktı...

NESRULLAH AYAN
(Hürriyet İlkokulu 3/D öğrencisi - İSTANBUL)

★

HASAN ÇİZMECİOĞLU

DİŞİM

Azı dişi ağrıyor,
Hafiften, hafiften.
Sanki kurt kazıyor,
İçinden...
Bir de apse yapmış,
Dışarıdan,
Yanağım davul gibi...

HASAN ÇİZMECİOĞLU
(İskender Paşa İlkokulu 3. sınıf öğrencisi — İSTANBUL)

Bilmece Bildirmece

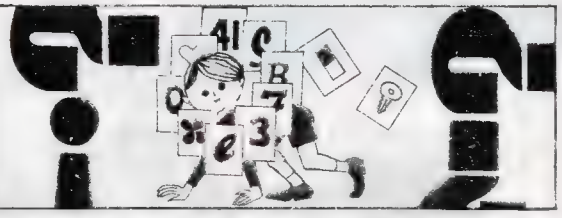

BU BAŞLAR HANGİ KUYRUKLARLA OLUR?

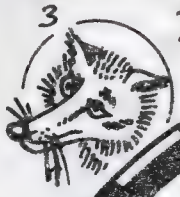

ELÂL

EKEŞMNE

KLEYAL

RESİGN

AKZBMA

NSAYMİE

AROTNAC

KEGNİLİC

LÜBMSÜ

YUKARDAKİ ÇİÇEK İSİMLERİNDE HARFLER KARIŞMIŞ... DOĞRUSUNU YAZABİLİR MİSİNİZ?

KÜÇÜK ÜMİT'İN İPİNDEN TUTTUĞU BALON ACABA HANGİSİ, BULABİLİR MİSİNİZ?

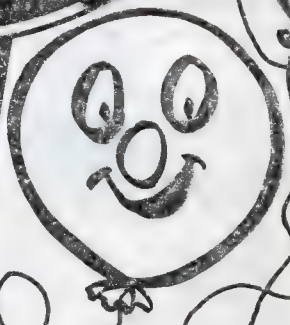

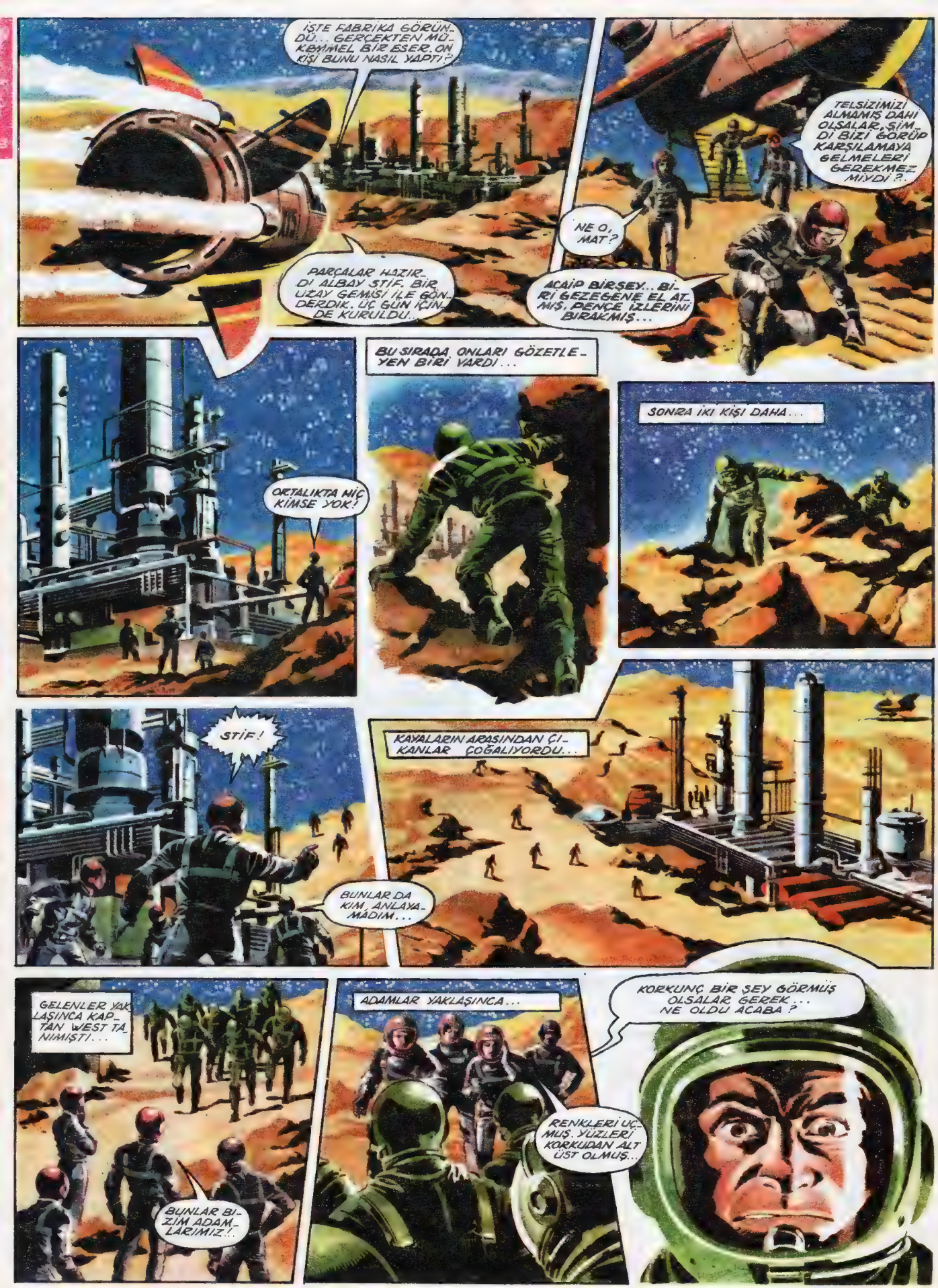
İŞTE FABRİKA GÖRÜNDÜ... GERÇEKTEN MÜKEMMEL BİR ESER. ON KİŞİ BUNU NASIL YAPTI?
PARÇALAR HAZIRDI ALBAY STİF. BİR UZAY GEMİSİ İLE GÖNDERDİK. ÜÇ GÜN İÇİNDE KURULDU..
TELSİZİMİZİ ALMAMIŞ DAHI OLSALAR, ŞİMDİ BİZİ GÖRÜP KARŞILAMAYA GELMELERİ GEREKMEZ MİYDİ?..
NE O, MAT?
ACAİP BİRŞEY... BİRİ GEZEGENE EL ATMIŞ, PENÇE İZLERİNİ BIRAKMIŞ...
ORTALIKTA HİÇ KİMSE YOK!
BU SIRADA ONLARI GÖZETLEYEN BİRİ VARDI...
SONRA İKİ KİŞİ DAHA...
STİF!
BUNLAR DA KIM, ANLAYAMADIM...
KAYALARIN ARASINDAN ÇIKANLAR ÇOĞALIYORDU...
GELENLER YAKLAŞINCA KAPTAN WEST TANIMIŞTI...
BUNLAR BİZİM ADAMLARIMIZ!
ADAMLAR YAKLAŞINCA...
RENKLERİ UÇMUŞ. YÜZLERİ KORKUDAN ALT ÜST OLMUŞ..
KORKUNÇ BİR ŞEY GÖRMÜŞ OLSALAR GEREK... NE OLDU ACABA?

(Devamı var)

Doğan Kardeş

Sayı : 41 | 7 Ağustos 1967 Pazartesi | Fiatı : 50 Kuruş

ATEŞTOP
DÜNYA TEHLİKEDE

(Devamı son sayfada)

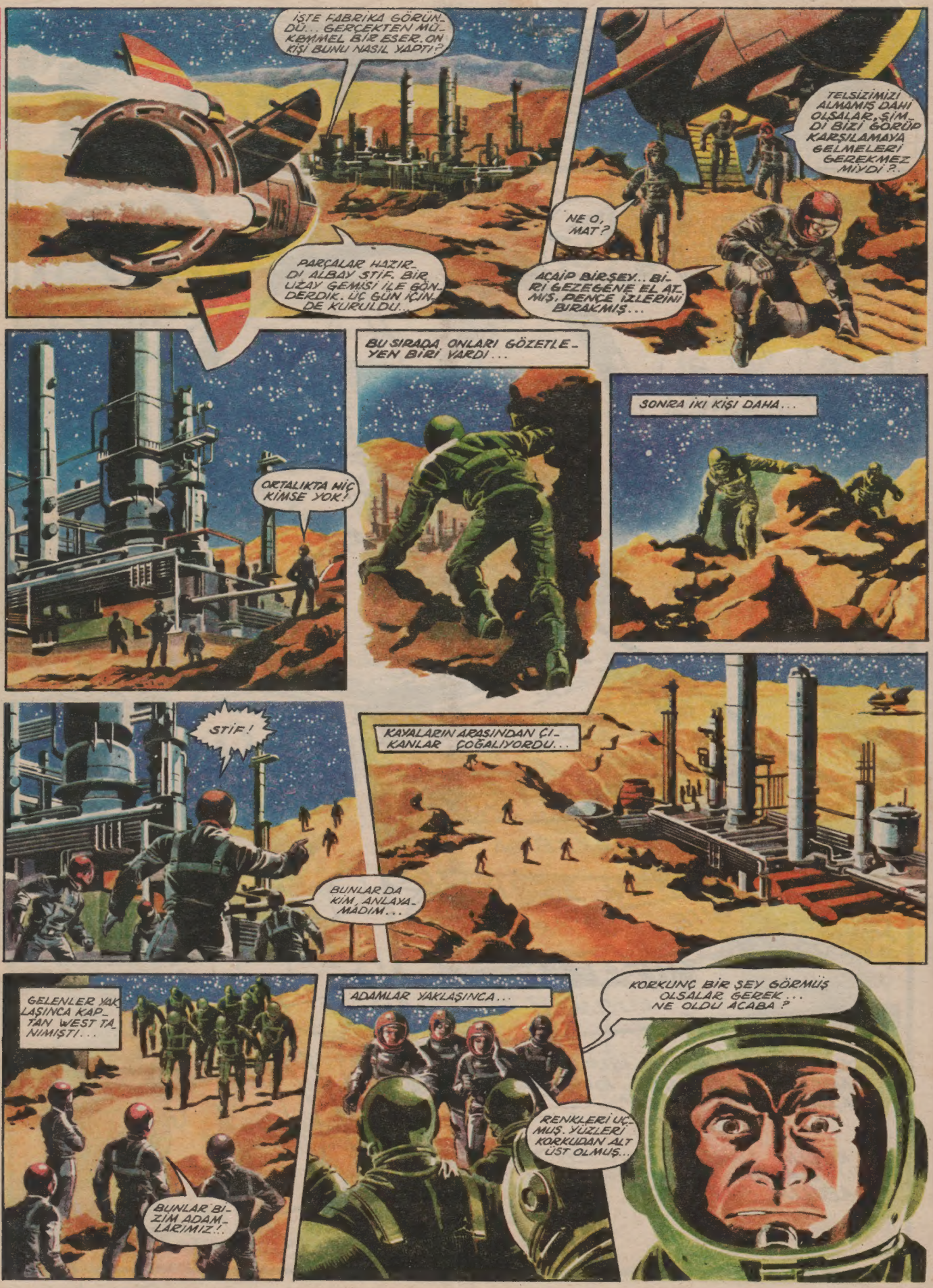
İŞTE FABRİKA GÖRÜNDÜ... GERÇEKTEN MÜKEMMEL BİR ESER. ON KİŞİ BUNU NASIL YAPTI?
PARÇALAR HAZIRDI ALBAY STİF. BİR UZAY GEMİSİ İLE GÖNDERDİK. ÜÇ GÜN İÇİNDE KURULDU..
NE O, MAT?
TELSİZİMİZİ ALMAMIŞ DAHİ OLSALAR, ŞİMDİ BİZİ GÖRÜP KARŞILAMAYA GELMELERİ GEREKMEZ MİYDİ?.
ACAİP BİRŞEY... BİRİ GEZEGENE EL ATMIŞ. DENCE İZLERİNİ BIRAKMIŞ...
ORTALIKTA HİÇ KİMSE YOK!
BU SIRADA ONLARI GÖZETLEYEN BİRİ VARDI...
SONRA İKİ KİŞİ DAHA...
STİF!
BUNLAR DA KİM, ANLAYAMADIM...
KAYALARIN ARASINDAN ÇIKANLAR ÇOĞALIYORDU...
GELENLER YAKLAŞINCA KAPTAN WEST TANIMIŞTI...
BUNLAR BİZİM ADAMLARIMIZ!.
ADAMLAR YAKLAŞINCA...
RENKLERİ UÇMUŞ. YÜZLERİ KORKUDAN ALT ÜST OLMUŞ...
KORKUNÇ BİR ŞEY GÖRMÜŞ OLSALAR GEREK... NE OLDU ACABA?

(Devamı var)

Doğan Kardeş

Sayı : 41 | 7 Ağustos 1967 Pazartesi | Fiatı : 50 Kuruş

ATEŞTOP
DÜNYA TEHLİKEDE

(Devamı son sayfada)

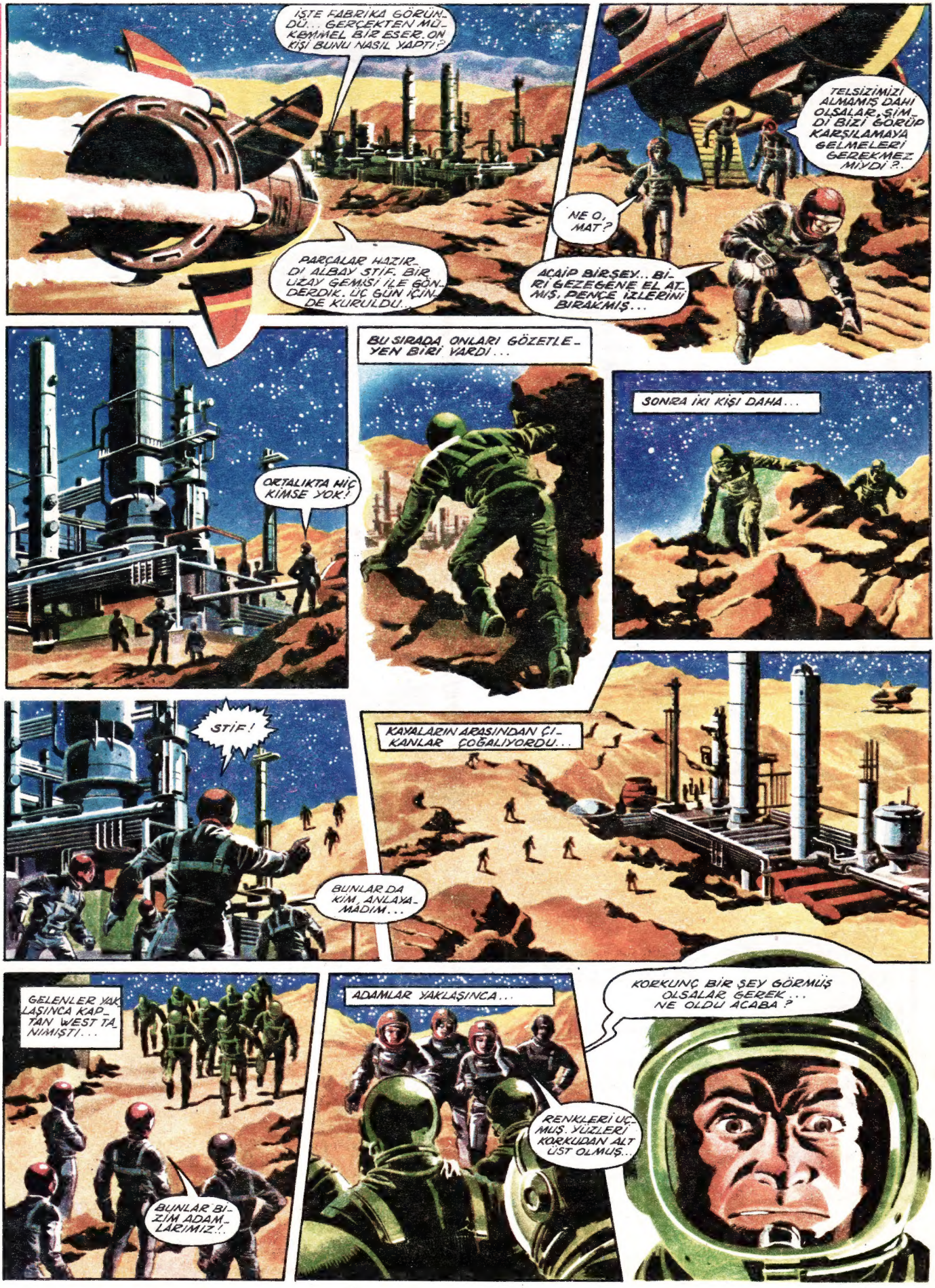
İŞTE FABRİKA GÖRÜNDÜ... GERÇEKTEN MÜKEMMEL BİR ESER. ON KİŞİ BUNU NASIL YAPTI?
PARÇALAR HAZIRDI ALBAY STİF. BİR UZAY GEMİSİ İLE GÖNDERDİK. ÜÇ GÜN İÇİNDE KURULDU..
TELSİZİMİZİ ALMAMIŞ DAHİ OLSALAR, ŞİMDİ BİZİ GÖRÜP KARŞILAMAYA GELMELERİ GEREKMEZ MİYDİ?..
NE O, MAT?
ACAİP BİRŞEY... BİRİ GEZEGENE EL ATMIŞ, PENÇE İZLERİNİ BIRAKMIŞ...
ORTALIKTA HİÇ KİMSE YOK!
BU SIRADA ONLARI GÖZETLEYEN BİRİ VARDI...
SONRA İKİ KİŞİ DAHA...
STİF!
BUNLAR DA KİM, ANLAYAMADIM...
KAYALARIN ARASINDAN ÇIKANLAR ÇOĞALIYORDU...
GELENLER YAKLAŞINCA KAPTAN WEST TANIMIŞTI...
BUNLAR BİZİM ADAMLARIMIZ!..
ADAMLAR YAKLAŞINCA...
RENKLERİ UÇMUŞ, YÜZLERİ KORKUDAN ALT ÜST OLMUŞ..
KORKUNÇ BİR ŞEY GÖRMÜŞ OLSALAR GEREK... NE OLDU ACABA?

(Devamı var)